

GRONNYHO DOBRODRUŽSTVÍ

MATYÁŠ TACHECÍ

Gronnyho dobrodružství

© Matyáš Tachecí

Brno, 2024

Nakladatelství SOLIS

© SOLIS

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis, Ladova 15, 621 00 Brno

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako celkově 7. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání elektronické,

Obálka – návrh a zpracování © Michal Sirotek

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-48-9 (ePub)

ISBN 978-80-88652-49-6 (Mobi)

ISBN 978-80-88652-50-2 (PDF)

Skeptik vám řekne, že žádná magie neexistuje.

Člověk s bujnou fantazií se mu jen vysměje.

Já jsem ten druhý případ.

Věnováno všem fantasy nadšencům.

Anotace

Princ Gronny tráví většinu času v hlubokých lesích se svým vlčím přítelem, místo toho, aby se věnoval svým povinnostem na královském dvoře. Přitom je z velmi váženého rodu, který patří do řádu Ochránců Srdce světa – prastarého Stromu, který zasadili samotní bohové. Členové řádu mají za úkol Strom chránit za každou cenu.

Kromě léčivé energie, jenž z něj vychází, totiž tvoří i magickou bariéru, která od sebe odděluje dva světy: Callunu, svět živých, a Aucu, svět mrtvých. Po staletích kolem něj vyrostlo hlavní město Lex, které je domovem Ochránců. Auca je plná zla. Sem jsou vyvrženy duše těch, kteří za svého života páchali ohavné skutky, a také je domovem děsivých monster, která sem byla po příchodu bohů vyhnána z Calluny.

Jeden z netvorů, temný nekromant, otevře trhlinu v bariéře a projde jí do světa živých. Začne si budovat obrovskou armádu nemrtvých s jediným cílem – zničit Srdce světa, všechno zlo vypustit z Aucy a nastolit chaos.

A ten, na čí hlavu padne úkol zabránit zlu v ovládnutí světa, je Gronny...

Prolog

Vzácný čtenáři. Ty, jemuž se dostalo cti, přečíst si můj rukopis. Věz, že je to příběh o odvaze a oddanosti, důvěře, lásce... ale především o přátelství.

Odehrál se tak dávno, ale já si pořád pamatuji vše do těch nejmenších detailů. Však, jak bych taky mohl zapomenout. Vždyť šlo o nejdůležitější dobrodružství, které mi změnilo celý život a učinilo ze mě toho starce, jakým jsem dnes.

Než se ale pustíš do čtení, měl bys vědět toto: V mém světě, který se nazývá Calluna, roste Strom. Neobyčejný, magický a obrovský. Byl zasazen bohy na začátku věků a ti jej pojmenovali *Srdce světa*. Jeho kořeny se rozprostírají pod povrchem celého světa a tím mu dávají život. Z jeho útrobu vychází matná zelená záře, která má úžasnou moc léčit. Z těch nejvážnějších zranění vás uzdraví pouhé dotknutí se kmene.

Pokud vám to přijde fascinující, buďte si jistí, že nejdůležitější teprve přichází... Srdce světa totiž vytváří magickou bariéru, která od sebe odděluje náš svět – Callunu – jenž je světem živých, a Aucu, svět mrtvých. Ten je plný monster, která žila v Calluně ještě před příchodem bohů, a která tam byla vyhnána. A navíc, odchází do něj duše těch, kteří za života páchali zlé skutky. Průchod mezi světy je nemožný, nebo jsme si to všichni do té doby mysleli... Jedné ztrápené duši, temnému nekromantovi, se povedlo bariérou projít a jeho cíl byl prostý. Zničit Srdce světa, porušit bariéru a... pomstít se!

Mé jméno je Gronny. Patřím do řádu Ochránců srdce světa, který vznikl před stovkami let po prvním pokusu Strom zničit. A tentokrát jsem tomu měl zabránit já!

Dovolte mi tedy, abych vám vyprávěl svůj příběh.

Lov

Bylo mi pouhých sedmnáct let. Vysoký, urostlý mládenec s dlouhými černými vlasy, které jsem si rád nechával rozpuštěné, aby je mohl čechrat vítr. Odmala jsem se učil střílet z luku a za ta léta cvičení jsem si vypracoval pevné svaly na ruku, zádech a břiše, takže jsem byl ve vynikající kondici a oplýval obří silou.

Lukostřelbu a lov jsem si skutečně zamiloval. Každou volnou chvíli jsem trávil v lese na lovu se svým vlčím přítelem Drápem. Důstojným a majestátním zvířetem; obrovským s hebkou šedavou srstí, velkýma světlýma očima, huňatým ocasem a temně černými ostrými drápy, které spolu se sněhově bílými tesáky přinášely jeho obětem zaručenou smrt.

Drápa jsem našel ve svých deseti letech, kdy mě otec poprvé vzal na lov. Při stopování kance jsme našli opuštěné štěně zapadlé v bažině, jež se nacházelo zcela jistě na pokraji smrti. Otcí byl jeho osud lhostejný, ale mně bylo toho nebohého tvora příliš líto. Neváhal jsem tedy a lehl si na břicho, abych se k němu mohl opatrně plazit.

„Gronny! Okamžitě se vrať!“ volal na mě otec. Já ho však neposlouchal a plazil se dál. Postupoval jsem pomalu a opatrně. Byl jsem ještě malý a lehký, takže jsem se ke svému cíli dostal poměrně hladce. Nebohé vlčí štěně bylo natolik zapadlé, že mu vyčnívala pouze hlava. Opatrně jsem ho osvobozoval, pomalu a systematicky; nejprve jsem uvolnil kousek trupu, poté následovaly tlapy a nakonec ocas. Vlče díky mému včasnému zásahu těsně uniklo smrti; poté, co bylo vysvobozeno, zmateně odhopkalo do bezpečí. Vydal jsem se za ním a za chvíli jsme se už oba nacházeli na pevné zemi. Kromě výrazného promočení a zašpinění jsem z výpravy za vlčkem vyšel zcela bez újmy a štěně se rovněž zdálo být v pořádku.

Plesk! Přistál mi zezadu od otce pohlavek. „Příště mě poslouchej!“

Po tomto činu jsme se s otcem rozhodli vydat zpátky k domovu a malý vlček nás dobrovolně následoval. Od té doby jsme se stali nerozlučnou dvojku.

Toto se stalo před sedmi lety.

V horkém letním dni jsme se jednou vydali na další společný lov – a krátce poté, co jsme s Drápem vstoupili do lesa, jsem na zemi spatřil přibližně hodinu staré stopy srnce. Můj společník se svým výborným čichem nezklamal a ihned se vydal po pachu zvířete.

Nějakou dobu jsme následovali lesní pěšinu ohraničenou vzrostlými smrky a borovicemi. Pod nohama nám praskaly suché větvičky a spadané šišky. Den byl až nezvykle horký, ale tady v lese panoval vcelku příjemný chlad a stromy nás svými mohutnými korunami chránily před ostrými slunečními paprsky.

Došli jsme postupně k lesní studánce, kde jsme si na chvíli odpočinuli. Opláchl jsem si obličej v osvěžující vodě a naplnil si zde čutoru. Dráp mě následoval a začal jazykem čvachtat ve studánce.

Na okamžik jsem se tam posadil do příjemně měkkého mechu, abych svým nohám ulevil po dlouhé cestě. Dráp najednou prudce zvedl hlavu a zahleděl se na druhou stranu studánky. Upřeně sledoval stejný bod, aniž by se pohnul. Otočil jsem se, abych se podíval, co ho vyrušilo, a hned mi vše bylo zřejmé.

Na druhé straně studánky, jen malý kousek od nás, stál nádherný statný srnec. Nejspíše dostal stejný nápad jako my, chtěl dojít k prameni, aby se napojil.

Opatrně jsem sáhl po luku opřené o nedaleký smrk, abych srnce nevyplašil. Toulec jsem měl pořád na zádech, takže jsem tam instinktivně nahmatl šíp a vytáhl jej. Opatrně jsem si stoupl a dával pozor, abych nešlápl na větvíčku, která by hlukem mohla zvíře vyplašit. Natáhl jsem levou ruku, v níž jsem svíral luk, a nasadil šíp na tětivu, aniž bych spustil zrak ze srnce. Tětivu jsem napnul až k okraji pravého ucha, obě oči otevřené. Tětiva drnkla a vymrštila šíp, který s dokonalou přesností zasáhl svůj cíl.

Zaryl se mu hluboko do svalů. Zděšené zvíře sebou začalo škubat, házet zadními nohama a z posledních sil se snažilo utéct. S tím jsem samozřejmě počítal. *Běž!* byl jediný povel, který Dráp dostal.

Přesně na tento okamžik čekal, takže okamžitě vyběhl za umírající kořistí. Skočil srnci po krku a strhl ho k zemi. Zvíře sebou ještě párkrát zoufale škublo a zůstalo nehybně ležet.

Luk jsem hodil na záda a vydal se k mrtvému srnci. Přiklekl jsem k němu a vytáhl šíp z krvácející rány. Dráp vedle těla hrdě seděl a díval se přímo na mě. Za odměnu dostal kus čerstvého masa ze skoleného zvířete.

Potom jsem vzal nejbližší velkou větev borovice a srnce na ni položil, abych jej mohl bez větší námahy dotáhnout na kraj lesa k uvázanému koni.

Cesta ubíhala poměrně rychle, ale začínal jsem být z váhy kořisti dost unavený. Od studánky až ke koni mě čekaly ještě minimálně tři neúprosné kilometry.

Zato Dráp si vedle mě spokojeně pobíhal, a dokonce se i zdánlivě usmíval, nebo to tak minimálně působilo. Koneckonců se jedná o divoké zvíře a pohyb na čerstvém vzduchu, kde si může svobodně běžet kamkoli, je jeho přirozenost.

Nakonec jsem s velkou úlevou došel na okraj lesa, kde jsem u stromu ráno nechal přivázaného koně. Dostatek voňavé zelené trávy a stín naplňoval jeho potřeby, zatímco jsme byli pryč.

Větev, s jejíž pomocí jsem táhnul mrtvého srnce, jsem položil na zem. Sedl jsem si do stínu, zády opřený o vzrostlou jedli, vytáhl čutoru a dopřál si doušek vody. Sice už nebyla tak příjemně chladná, ale i tak v tomto parném vedru tekutina osvěžila.

Bylo právě poledne, slunce nad mojí hlavou nesnesitelně páliło. Taky Dráp si lehl vedle mě do stínu a zaslouženě odpočíval. Po krátké pauze jsem se rozhodl, že konečně zvíře vyzdvihnu na koně a odebereme se zpátky k domovu. Zvedl jsem se a líným krokem došel k srnci, ale to, co se najednou stalo, bylo nevysvětlitelné.

Během několika sekund nebe zahalily ty nejčernější mraky, jaké jsem kdy viděl. Začal foukat silný vítr a hřmělo nepřírozně silným zvukem. Spustily se proudy deště, které bičovaly oblohu natolik, že nebylo vidět na metr. Blesky padaly, jako by je snad někdo ovládal. Do toho se výrazně ochladilo, až od úst při výdechu vycházela pára. Nedokázal jsem si tuto prudkou změnu počasí nijak vysvětlit.

Na cestu domů jsem mohl rovnou zapomenut, v tak obrovské a silné bouřce by bylo bláznovství kamkoliv chodit, nebo dokonce jezdit na koni. Byla jen jediná možnost – přečkat bouři v bezpečném úkrytu.

Naštěstí jsem tento les znal lépe než své boty a věděl o skalním převisu, který nám s Drápem poslouží jako ideální přístřešek. Dokonce nebyl ani moc daleko od nás, nanejvýš patnáct minut rychlé chůze.

Neváhal jsem, srnce jsem nechal ležet na zemi a hned se společně po boku Drápa vydal na cestu. Bylo velice obtížné převis najít, protože v lese jsem neviděl ani na pět kroků dopředu a bouře mě silně šlehalo do obličeje, tudíž jsem šel v podstatě poslepu. Tím spíš jsem si oddechl, když se před námi konečně objevil.

S obrovskou úlevou jsme pod něj s Drápem vlezli. Oba naprosto promočení a promrzlí až na kost. Ačkoli mé tělo toužilo po rychlém zahřátí, rozdělat oheň nepřipadalo v úvahu. Nemohl jsem však zůstat ve svém kompletně promočeném oblečení, a tak šlo postupně dolů úplně vše – kožená vesta, košile, kalhoty, boty, a nakonec i spodní prádlo. Zůstal jsem zde stát úplně nahý.

Abych se zahřál, lehl jsem si na hliněnou zem, jež byla alespoň částečně pokryta mechem. Dráp učinil totéž a stočil se u mě do klubíčka, jak to dělávají všichni psi, vlci a jiná zvířata, když se chystají ulehnout ke spánku. Lehl si ke mně tak těsně, že po chvíli mě začal jeho huňatý kožich hřát, ačkoli byl také celý promočený.

Nezbývalo mi nic jiného, než se pokusit v téhle nepřírozné zimě uprostřed dne usnout a zkrátit čas, než tato náhlá bouře skončí. V důsledku vyčerpání a stresu jsem s tím naštěstí příliš velké obtíže neměl.

Během spánku přišel podivný sen. Nebo se snad jednalo o skutečnost?

Sen

V horách vládlo ticho a klid. Foukal příjemně chladný vítr, který si pohrával s napadaným sněhem, jako když si děti hrají s pískem na břehu moře. Na nebi svítilo slunce. Přestože bylo léto, v severských končinách panovala stále krutá zima.

V této části Calluny sníh nikdy neroztál; po celý rok byly hory a severské lesy schovány pod sněhovou příkrývkou. Města v této části Calluny byla situována do příznivějších podmínek, jež slibovaly lepší předpoklady pro přežití; zpravidla více na východ, případně ještě na sever z druhé strany hor.

Ani zvířatům se zdejší podmínky příliš nezamlouvaly. Převážně se zde vyskytovali mohutní samotářští medvědi a úchvatní vlci, kteří běhali ve smečkách. Místy se objevily bláznivé zimní lišky a velice zřídka člověk mohl narazit i na šavlozubé tygry.

Ostatní obyvatelé kouzelných hor se shromažďovali více na jihu, případně také východněji. Zde pro ně byly příliš extrémní podmínky pro získávání potravy.

Najednou se však blankytně modré nebe zatáhlo, slunce zdánlivě přestalo existovat. Začal foukat velmi silný vítr, který rozfoukával sníh natolik, že vytvořil hustou bílou mlhu, v níž by člověk neviděl ani vlastní ruku. Do toho problikávaly blesky, což bylo to nejpodivnější, protože této oblasti se typické bouře s blesky vyhýbaly.

Krátce nato se náhle na vrcholku jedné z hor objevilo rudé záření. Intenzivní bylo natolik, že by stačil jen letmý pohled do něj, aby člověku kompletně vypálilo oči. Rudé jako čerstvá krev, která vytéká ze smrtelné rány. Záři také začaly doprovázet plameny, jež spalovaly celou impozantní krajinu. Působilo to vskutku jako strašidelný výjev; doufal jsem, že se mi všechno skutečně jen zdá.

Náhle vše utichlo. Odchod bouře byl zhruba stejně nečekaný a rychlý jako její samotný příchod. Vítr se uklidnil a zase si začal pohrávat se sněhovým prachem. Přestalo sněžit a i veškeré podivné blesky zmizely, takže zůstalo jen nebe poseté černými mraky. Tak černými a hustými, že slunce nemělo nejmenší šanci jimi proniknout. Působilo to, jako by byla noc.

A najednou tam stál.

Netvor

Nigell. Netvor, který do Calluny přišel z temného světa plného utrpení a bolesti, z Aucy.

On sám byl ještě před několika okamžiky pouhý nemrtvý mág, jenž byl za trest odsouzen k věčnému bloudění Aucou. Rozhodl se však tento osud nepřijmout a s pomocí té nejtemnější magie, která Aucou kolovala, vytvořil portál do Calluny, aby se pomstil za své uvrhnutí do očiště. Chtěl Callunu zničit, přetvořit ji k obrazu svému, stát se jejím vládcem, tyranem a každého, koho potká, zotročit.

Avšak udělat portál mezi světy bylo zdánlivě nemožné. Srdce světa se zdálo neobyčejně mocné a vytvářelo magickou bariéru, která oba světy od sebe oddělovala. V Auce držela zlo a smrt a v Calluně dobro a život.

Nigell nicméně uspěl. S pomocí té ohavně temné magie, ve světě živých jednou provždy zakázané, dokázal vytvořit trhlinu v bariéře a projít jí na druhou stranu.

Ale to obrovské množství temné moci, kterou vynaložil, si vybralo svou daň.

V momentě, kdy zahájil kouzlo, ho začala příšerná moc spalovat. Kůže mu hořela a plameny odhalovaly jeho kosti, spálené svaly a páchnoucí seškvařené šlachy. Na těch málo místech, kde mu kůže zůstala, se přeměnila na černé šupiny, které evokovaly spíše ještěra než člověka. O svůj obličej také částečně přišel; polovinu měl seškvařenou až na lebku, zatímco ta druhá se mu ošklivě znetvořila a posela změtí šupin a kostěných výrostků. Oči mu nahradily žhnoucí, rudě plápolající plameny a totéž se posléze stalo i s jeho srdcem. Zvětšilo se mu téměř dvojnásobně, zbarvilo se do uhelnatě černé a odkapávala z něj nevábná hmota. Veškerá jeho moc nyní vycházela z tohoto nechutného, podivně zmutovaného srdce.

Rozhlédl se po okolí, všude byla pořád tma jako v noci, ačkoli bylo lehce po poledni. Usmál se a vykročil k místu, o němž v Calluně vědělo jen několik mágů z prastarých svitků. Vydal se k prastarému pohřebišti trollů.

Probuzení

Celou bouři jsem prospal, takže mě probudily až sluneční paprsky druhý den ráno. Příjemně hřály a lehce mě hladily po tváři, jako by se mě snažily vzbudit, co nejněžněji to jen šlo.

Bylo krásné letní ráno, příjemné teplo, čistý vzduch a modré nebe bez jediného mráčku. Spadané větve, polámané slabší stromy a velké louže představovaly jediné stopy po včerejší bouři.

Vstal jsem, důkladně se protáhl a napil se vody z čutory. Poté jsem si trochu vody nalil do dlaně a opláchl si obličej. Dráp se také líně protáhl, dlouze zív, přičemž odhalil své ohromné tesáky, a napil se z nejbližší kaluže.

Byl čas se obléct a vyrazit k domovu. Oblečení už nepůsobilo tolik promočeně, ale pořád bylo ještě navlhle a notně zablácené. Přemýšlel jsem, zda ho mám pověsit na větev a ještě čekat, než mi uschne úplně, nebo jestli domů nepojedu nahý. Obě varianty jsem však zavrhl.

Neochotně jsem si špinavé oblečení oblékl a vyrazil společně s Drápem, který už zase vesele pobíhal kolem mě, směrem ke koni na kraj lesa. Měl jsem ukrutný hlad a netoužil po ničem jiném než si dát kus pečeného masa, zapít to vínem a celý den zakončit horkou koupelí.

Jelikož slunce teprve vstávalo a ještě nepanovalo spalující vedro, cesta rychle utekla a byla velmi příjemná a osvěžující.

Než jsem se nadál, stáli jsme s Drápem před koněm. Nebohé zvíře muselo bouři přečkat samotné bez střechy nad hlavou, která by ho před příšerným deštěm chránila. Jedinou jeho ochranu představovaly jedle, které zde rostly. Byl jsem dost překvapený, že jsem ho tady našel; sice jsem jej uvázal pevně ke stromu, ale s trochou síly by provaz mohl přetřhnout, nebo na něj mohla spadnout větev.

Pořád tady na mě čekalo i tělo srnce, kterého jsem předchozí den ulovil.

S vynaložením všech sil, které jsem v sobě bez jídla našel, jsem tělo přehodil přes hřbet koně. Sám jsem pak na něj naskočil a zamířil směrem k domovu.

Cesta domů

Všude, kam až oko dohlédlo, byly rozkvetlé louky, nad nimiž poletovali různobarevní motýli, zlatá pole obilí, ve kterých radostně běhaly malé myšky, a dravci nad nimi kroužili a čekali, až nějakou zahlédnou. Avšak nejvíce jsem na tomto kraji miloval všudypřítomné překrásné a hluboké lesy.

Dostal jsem se na písko-šterkovou cestu, která zde byla poměrně ojedinělá a sloužila pro obchodní cesty na západ. Vyjel jsem po ní na vyšší kopec, Dráp už tam spokojeně čekal a oběma se nám před očima naskytl dechberoucí výhled.

Přede mnou se nacházel domov. Město Lex a Srdce světa v jeho středu. Lex bylo politicky, obchodně i zeměpisně nejvýznamnějším městem v celé Calluně. Všude, kam jsem dohlédl, stály baráky, krčmy, obchody a stánky řemeslníků, hradby, věže a hrad. Hrad mé rodiny. Zapomněl jsem zmínit, že jsem princ Gronny a můj otec je vládcem tohoto místa a také Ochráncem Srdce světa. Řád Ochránců Srdce světa byl založen před mnoha staletími a tato povinnost, nebo spíše čest, se předává z generace na generaci. Můj otec je nynější Ochránce Srdce světa a po jeho smrti připadne tento titul mně.

Byl to úchvatný pohled, a i když jsem na celé město a Strom měl každý den ten nejlepší výhled, nikdy městem nepřestanu být fascinován. Každá ze čtyř Velkých věží byla soustředěna na jinou světovou stranu a já bydlel v té jižní, jež se vyjímalá svou neobvyklou výškou oproti všem zbylým. Otec sice zásadně trval na tom, abych žil na hradě stejně jako mí předkové, avšak já si tvrdohlavě stál za svým, a tak jsem i navzdory veškerým protestům zůstal ve věži. Z kruhového balkonu se mi nabízel výhled na všechny světové strany a celkově zde byl nejhezčí výhled z celého města.

Mimo jiné jsem také viděl na vzdálené moře na jihu. Když byl opravdu mimořádně jasný den, mohl jsem zahlédnout i Jižní ostrovy s věžemi Kouzelnické univerzity na tom největším z nich. Můj pohled však nejraději směřoval na západ, kde ležely rozlehlé lesy, do nichž jsem alespoň třikrát týdně jezdíval. Ať už se jednalo o pouhé načerpání energie, nebo právě lov, z něhož jsem se zrovna vracel. Ze severní strany jsem se pak mohl kochat horami, které na sobě měly celý rok sněhovou pokrývku. Pěknými, ale nebezpečnými. A když byla noční obloha bez mraků, mohl jsem v dálce nad nimi zahlédnout magickou zelenou záři, která se na nebi mihotala jako mořské vlnky. Posledním výhledem byl východ. Tímto směrem ležela Pustina, rozlehlé pláně písku a kamení. Jen velice obtížně by zde člověk hledal vodu, natož stín nad hlavou. Panovala zde vražedná vedra.

V těchto podmínkách je život prakticky nereálný. Člověka tam potkáte jen vzácně, pokud se tam tedy nezatoulá nějaký zmatený obchodník, a zvířata jsou v této nehostinné krajině také poměrně vzácným jevem. Ovšem až na jednoho naprosto fascinujícího tvora – pouštního mamuta. Ačkoli tato představa může znít bizarně, jedná se o odolného obyvatele, jenž se životu v Pustině dokonale